

nogle Maaneder, thi den 23. Marts dette Aar har den højtærede Finansminister udtalt sig just for det, vi foreslaa her. (*Poul Christensen*: Det er jo længe siden.) Nej, det er ikke saa længe siden, det er kun nogle Maaneder siden. Den 23. Marts siger den højtærede Finansminister til et Medlem af Landstinget: „Det ærede Medlem omtalte som en god Maade at løse det her foreliggende Spørgsmaal paa, at man skulde gaa til midlertidige Skatter”. Det drejer sig altsaa om at løse den nuværende finansielle Vanskelighed, og derefter fortsætter den højtærede Finansminister med, at han er ikke fremmed for den Tanke, og senere siger han: „det er der noget meget sundt og godt i. Det giver et vist Pres paa alle Lovgivningsmagtens Faktorer i Retning af at tænke sig om baade to og tre Gange, inden de bevilge store nye Udgifter, som ikke ere ganske nødvendige“, og han slutter med: „Jeg har megen Sympati for denne Tanke, og den er mig paa ingen Maade fremmed, idet jeg i tidligere Aar ofte selv har fremsat den”. Alt dette siges i Marts 1911, og nu siger den højtærede Finansminister, at han er absolut Modstander af, hvad han da sagde. Jeg siger, det er plagsomt at diskutere med en Politiker, hvis Udtalelser ikke kunne holde fra Marts til Oktober.

Den højtærede Finansminister sagde, at jeg skulde lade være med paa Grund af min Partilidenskab at hengive mig til disse Forsøg paa at puste Splid i Venstre. Den højtærede Finansminister kan være overbevist om, at jeg ikke agter at forsøge at puste Splid i det nuværende Regeringsparti, det finder jeg ganske og aldeles unyttigt og haabløst, og jeg har ingen som helst Interesse af at fremkalde Splid i dette Parti, som har et saa udmærket Sammenhold og hører saa nøje sammen. Men hvad jeg derimod ikke kan fraskrive mig, er Retten til, naar et Medlem som det ærede Medlem fra Rudsvedby (*Svendsen*) i Modsætning til, hvad jeg selv har angivet i en af mine Taler, fremdrog de tidligere Kampe, da at benytte Lejligheden til at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad det var for politiske Kampe, der den Gang fandt Sted, og sige til det ærede Medlem, at jeg fandt det ikke meget hensynsfuldt overfor hans nuværende Medkæmpere at minde om, i hvilken Grad han den Gang besejrede og satte Foden paa Nakken af dem.

Til sidst greb den højtærede Finansminister til Landets Anseelse og mente, at hvis man fulgte vor Anbefaling og gik ad de Veje, vi anviste, vilde det gaa ud

over Landets Anseelse. Paa et vist Tidspunkt anvender den højtærede Finansminister meget hyppigt denne Appel, at noget ikke maa skade Landets Anseelse. Jeg skal indrømme, at den højtærede Finansminister har nogen Øvelse i at kalde paa de der hørende Følelser. Men jeg har dog hørt en anden Mand gøre det bedre. Jeg har hørt en anden Politiker kalde paa dette Hensyn paa en virkningsfuldere Maade. Det var den nu afgaaede konservative Konseilspræsident i Sverige, Statsminister Lindmann, paa et stort Møde i Helsingborg. Han sagde, idet han bebrejdede Oppositionen, at den brugte Midler, som skadede Landets Anseelse — det var om den nuværende Konseilspræsident, Venstremanden Staaf, at han udtalte det: —: „Aa, mine kære Modstandere, I angribe mig her, men jeg vil sige, angrib mig personlig ti Gange saa haardt, hvis I blot ville lade være med at fremsætte noget, som kan skade Landets Anseelse“. Og jeg kan forsikre Dem, at Ridehuset i Helsingborg drøede af Bifald fra de konservative Tilhørere over denne ædle Statsmand, som i den Grad værnedes om Landets Anseelse. Jeg tror nu, at Sveriges Anseelse ikke har lidt det allerfjerneste, fordi Konseilspræsident Staaf af Venstre har afløst den konservative Politiker. Jeg giver ikke en Dejt for disse Appeller til Landets Anseelse. Det, vi anbefale, vil være lige saa tjenligt for Landets Anseelse som den Fremgangsmaade, den højtærede Finansminister anbefaler. Finansministeren appellerede i sin Tid til Landets Anseelse for derved at faa sine fremskudte Forter gennemført. Landets Anseelse led ikke det fjerneste, fordi disse ere blevne begravede.

Den højtærede Finansminister behøver til syvende og sidst heller ikke disse Appeller. Han faar af sit Parti, hvad han ønsker, og han faar det af Højre. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Schovelin*) har erklæret, at de Millioner, som Finansministeren har sagt, han vil have, bør han have, og det er meget forklarligt. Højre har nemlig ganske samme Interesse som han i, at der er temmelig rigeligt i Statskassen, thi kun da er der Haab om, at Militæruddgifterne fremdeles kunne faa Lov til at blomstre. Den højtærede Finansminister, som ved, at han kan faa af Højre og sit eget Parti, hvad han begærer, kan derfor henholde sig til det ærede Medlem fra Gudme (*Ravn*), som sagde en overordentlig smuk og træffende Sandhed: De Radikale kunne undværes, de ere ganske overflødige. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem